

VERKLARING VAN VERHOOR VAN GETUIGE-DESKUNDIGE

Naam: Catharina Anna Theresia Ruys

Geboortedatum: 22 maart 1958

Geboorteplaats: Utrecht

De getuige-deskundige heeft het volgende verklaard:

Sinds juni 2020 heb ik contact geprobeerd te krijgen met management van VivaZorggroep! Toen ik uiteindelijk na lang zoeken contact had gelegd met ..., bleek bij de nieuwe aanpassingen in het beleid van Geesterheem, deze locatiemanager vervangen te zijn, zodat ik weer opnieuw kon beginnen. Het was lastig om erachter te komen wie het was, maar kreeg haar eindelijk 'te pakken'. Ze schijnt ook kantoor te hebben gehouden op Geesterheem zelf, maar ik heb haar nooit gezien. De e-mailwisseling hieronder laat m.i. goed zien wat mijn tevergeefse pogingen geweest zijn.

Kreeg geen antwoord en geen medewerking en zeker geen openheid/transparantie.

De vraag die bij mij vanaf het begin een grote rol speelde was: zijn jullie nou werkelijk zo onwetend/bang of doen jullie willens en wetens mee met het voorbereiden van een plan om vaccins uit te gaan zetten?

Ikzelf ben in maart van de ene op de andere dag bijna alles kwijtgeraakt: bezoeken aan mijn vader mochten niet meer: lockdown zonder enige waarschuwing. Er werden regels ingevoerd, die nooit meer zijn teruggedraaid. Wat ik eigenlijk al voelde aankomen.

Mijn vader woonde toen de crisis begon ruim een jaar in Geesterheem, het verzorgingstehuis hier in Uitgeest. Hij was net wonderwel hersteld van een soort insult; in februari had hij die. Tot die tijd was het er redelijk gastvrij en konden we gewoon in en uit lopen.

Op 13 maart werd besloten dat er per dag nog maar één bezoeker mocht komen. Ik werd daarmee geconfronteerd toen ik op het eind van de dag daar binnen wilde en mijn broer al was geweest. Het was een onneembare vesting geworden, i.p.v. het huis waar mijn vader woonde. Ik had niets te zeggen en niemand had iets te zeggen, mijn vader al helemaal niet.

Niet lang daarna werd na een hoop politiek gestuntel en geharrewar besloten de scholen dicht te gooien (ik ben leerkracht en werkte op dat moment op een school via een uitzendorganisatie voor het onderwijs).

In winkels zag ik hoe mensen zich raar gingen gedragen en met een wijde boog om me heen liepen.

Hier is iets heel erg mis, besepte ik. Ik herinner me nog dat leerlingen van mij die laatste dag voor de sluiting van de scholen met flessen ontsmettingsgel de klas in kwamen en hun armen insmeerden; dat ik toen zei: "jongens, waar zijn jullie mee bezig? Paniek is erger dan dat hele virus, hoor!" (Ik had tot dan toe het nieuws maar mondjesmaat gevolgd, maar had natuurlijk wel iets van dat virus opgevangen, dat kon bijna niet missen.)

In die eerste week thuis kreeg ik een opgezwollen ader op mijn voorhoofd. En ik voelde me ook niet zo lekker. Ik probeerde de huisartsenpraktijk te pakken te krijgen, maar moest bij noodgeval een 1 intoetsen en als ik dat niet deed, kreeg ik dus een mantra te horen over het coronavirus. (die mantra wordt nu na ruim een jaar nog steeds afgedraaid, evenals de mantra in winkels als DEKA en JUMBO) Uiteindelijk besloot ik toch maar de 1 in te toetsen. Is het een noodgeval? vroeg de assistente. Uh, tja, het ligt eraan hoe je het bekijkt, zei ik. Ik beschreef mijn klachten en ze zei dat ik maar een foto van die ader moest nemen en opsturen.

Ik zei: Dat ga ik niet doen. Veel te veel gedoe en bovendien moet de arts het in het echt zien en het misschien voelen, ik wil naar de praktijk komen. Maar dat was niet de bedoeling. Gelukkig werd er toen een belafpraak gemaakt en de huisarts heeft me daarna geregeld gebeld, dat was fijn, want ik had de steun en bemoediging hard nodig. Die ader had misschien met stress te maken en ik kreeg later ook wel griepverschijnselen, maar dat was na een dag of vier over.

Ondertussen verliep het contact met mijn vader via beeldbellen. Dat was nogal een gedoe, maar beter dan niks, en ik merkte dat mijn vader blij was om me te zien. Hij begreep er echter weinig van. Hij was gewend dat ik een paar keer per week fysiek bij hem was. (Hij heeft later zelf heel vaak de termen 'gevangenis' en 'opgesloten' gebezigd.)

Ondertussen volgde ik het nieuws en de cijfers van de RIVM en merkte dat al rond half april de cijfers (ondanks alle doemscenario's) omlaag gingen. De druk was van de IC's af. Maar voor de zekerheid werd de lockdown nog wat verlengd. Hoe het verder ging, weet iedereen.

Over de hoofden van de kwetsbare ouderen en hun naasten heen werd besloten, dat de verzorgingstehuizen dicht bleven, geen bezoek. Maar ook al die tijd geen fysiotherapeuten en andere zorgmedewerkers.

Ik schreef meerdere mails, maar werd keer op keer afgepoeierd. Toen er op een bepaald moment 'raambezoeken' kwamen, wenkte mijn vader steeds van: kom binnen en dan moesten we hem steeds weer teleurstellen. We konden zwaaien en hem bellen op zijn mobiel, want we konden ons niet echt verstaanbaar maken door het glas heen. En hij had veel moeite met het hanteren van de mobiel.

Later kwamen er 'tuinbezoeken'. Mijn vader werd door het verplegend personeel op ongeveer 4 meter afstand geplaatst in de tuin, achter rood-witte afschermlinten. Zelf konden we dan ook achter zo'n lint zitten. Het was weer ietsje beter, maar soms was het te koud voor mijn vader en wilde hij naar binnen, zeker als hij merkte dat we toch niet vlakbij elkaar konden zitten.

De verpleging heb ik meerdere keren aangesproken en o.a. gevraagd hoeveel moeite ze deden om de boel weer terug te draaien.

Eindelijk, na ruim drie maanden, kon ik mijn vader meenemen in de rolstoel en we waren allebei heel gelukkig. Ik heb hem op die zonnige dag een heel eind meegenomen en heel dichtbij hem gezeten.

Ik kreeg nog de vraag van de verpleegster die hem meegaf, of ik 'wel afstand hield' en ik zei 'ja' en mompelde: 'anderhalve centimeter'. Ik was zo blij dat ik hem weer kon aanraken.

Die narigheid was achter de rug, dachten we. Als het hierbij was gebleven en Rutte zou hebben gezegd: we hebben de zaak verkeerd ingeschat, helaas hebben we jullie te lang vastgehouden en 'mea culpa etc'.

Al in juli hoorde ik mensen beginnen over een 'tweede golf'. We hebben een heerlijke zomer gehad en ik zou de pijn van die drie maanden misschien wel achter me hebben kunnen laten. En mijn vader ook.

Om mijn optimisme te illustreren: in september solliciteerde ik weer, in de veronderstelling dat alles weer 'normaal' zou worden/blijven. Ik had dan ook meteen weer een baan op een VSO-school. Daar zag ik weliswaar al die pijlen en er stond ook gel bij de 'receptie'. De mevrouw zei dat ik dat moest gebruiken en ik zei 'nee, daar begin ik niet aan, er zit alcohol in en ik krijg er droge handen van.'

Ze keek me onvriendelijk aan, maar moest het er maar mee doen. Ik heb amper een week 'normaal' gewerkt, hoewel ik veel gesprekken met de leerlingen had over het beleid en het wel of niet knuffelen van grootouders. Er waren kinderen bij die oprecht geloofden dat ze hun grootouders ziek konden

maken als ze te dichtbij hen kwamen, laat staan een knuffel gaven. Ik heb mijn visie met ze besproken en merkte dat er gelukkig ook veel leerlingen waren die goed op de hoogte waren van wat er aan de hand was in de wereld en er thuis met hun ouders over spraken. Deze (kwetsbare) leerlingen kwamen met busjes naar school en moesten dus in die bus al een mondkap dragen – want dat was op 1 juni verplicht gesteld, maar in de school (NOG) niet. Dat woordje NOG.

Intussen ging de regering gretig door met de maatregelen (waarvan ze inmiddels al hadden toegegeven, dat het niets met gezondheid had te maken, maar dat het om gedragsbeïnvloeding ging).

Ik vertrouwde erop, dat mijn schoolleider en collega's wel hetzelfde dachten over de mondkapjesplicht die eraan zat te komen, maar merkte al gauw, dat dit helemaal niet zo was. Tot mijn verbijstering en afschuw hoorde ik dat een collega van me wilde gaan testen, omdat zijn dochter verkouden was. Dat de schoolleider zich ook zonder klachten liet testen, want 'zijn vrouw had een auto-immuunziekte'. Dat de conciërge dacht dat er wel weer gauw een lockdown zou komen.

Om een lang verhaal kort te maken: ik had nog net mijn vaste contract niet ondertekend, maar wel al een mondelinge overeenkomst, toen er in de pestconferentie werd aangekondigd dat er een dringend advies was voor mondkapjes in het voortgezet onderwijs.

Begin oktober werd dat dringend advies geïnterpreteerd als een plicht. Ik constateerde dat ik dit niet zou kunnen winnen in mijn eentje en heb ontslag genomen, na nog wat e-mailcontact en telefoontjes met de schoolleider. Ik heb meteen gemeld dat ik het kindermishandeling vond.

Bij Geesterheem heb ik zo lang mogelijk die mondkaplicht voor bezoek ontlopen door te vragen of het personeel mijn vader bij de uitgang wilde brengen, zodat ik hem mee kon nemen. Helaas was ik de enige (voor zover ik weet) die de nieuwe maatregelen bekritiseerde. Uiteindelijk heb ik, omdat ik geen zin had om iedere keer mij te moeten verantwoorden voor normaal gedrag, een schermpje, doorzichtig voor op mijn kin, aangeschaft. Sommigen van het personeel hadden daar na een tijdje ook nog commentaar op, er werd zelfs gezegd dat ik zo'n mondneusmasker moest dragen en dat die bij de ingang lagen, als ik er zelf geen had. Ik zei dat ik me al genoeg had geconformeerd aan het wanbeleid en dat ik wilde dat mijn vader me kon zien.

Op een dag dat ik met mijn vader naar het restaurant wilde, daar werd eindelijk weer iets gezelligs georganiseerd voor de bewoners (vrijwilligers werden niet meer geweerd), mocht ik hem daar brengen, maar zelf mocht ik niet mee. Waarom niet? (Er was geen corona en dat wilden ze graag zo houden. Tja, dus de lockdown blijft in stand toch? zei ik)

Er is zelfs nooit een coronabesmetting geweest in het huis waar mijn vader woonde. Desondanks is hij in de laatste maanden een paar keer getest. Beide keren negatief. Ja, hij had ook geen klachten, althans niet coronagerelateerd. Wel had hij verschrikkelijke jeuk en huiduitslag. Hij had een verandering van medicijn gekregen, hoorde ik, toen ik bij toeval de arts sprak. Ik trof mijn vader overigens vaak alleen en eenzaam aan. Als hij weleens bij een groep zat, werd er weinig aandacht aan hem besteed. En hij was, vanwege de verwaarlozing op het gebied van therapie heel ernstig verzwakt geraakt in enkele maanden tijd.

Begin januari heb ik samen met een paar andere Uitgeesters een e-mail gestuurd naar de huisartsenpraktijk.

Deze valt ook onder de Viva! Zorggroep. Dus dezelfde standaard reactie (richtlijnen van het RIVM enz.)

Op dinsdag 18 mei ben ik met een van de medeondertekenaars naar de praktijk toegegaan. Ik had toen inmiddels al mijn e-mails gedeeld met Ongehoord Nederland (in februari ergens) en korte tijd

later contact gelegd met BPOC - om voort te borduren op betreffende e-mail, waar we nooit meer wat op gehoord hebben. We hebben een gesprekje van een kwartier gehad met de assistente/receptioniste. Zij had nog nooit van de Buitenparlementaire onderzoekscommissie gehoord. Zij heeft ons overigens wel respectvol aangehoord en zou de afdruk van de e-mail (van 6 januari) aan de huisarts geven. Ik heb ook met haar aangekaart of ik inzage in het dossier van mijn vader kon krijgen, om te zien waaraan hij volgens de schouwarts zou zijn overleden. Verder, dat ik het fout vond, dat op de uitnodigingen van het coronavaccin niet vermeld stond, om welk vaccin het ging. Via mijn vriend wist ik dat de huisartsenpraktijk alleen AstraZeneca had. (Hij wilde eigenlijk het Jansen/Johnson, waarvan hij wist dat deze eenmalig was, maar lijkt toch te zijn overgehaald om deze te nemen, want hij heeft inmiddels de eerste prik gekregen.)

Mijn vader heeft 2 keer een Pfizer vaccin gekregen. De eerste op 29 januari 2021 en de tweede op 26 februari 2021. Op 19 februari was hij in heel slechte conditie gevonden door mijn jongere zus. Dat herstelde weer dezelfde dag. Ja, hij was een taaie. Op 2 maart heb ik nog met hem gewandeld en op 3 maart is hij 's morgens in een soort comateuze toestand aangetroffen door het verplegend personeel en hij niet meer ontwaakt.

Gelukkig konden we de tijd dat hij op sterven lag er 24/7 bij zijn. Er is na een paar uur een schouwarts gekomen, die op 6 maart de dood vaststelde.

Mijn vader heeft met vele anderen nodeloos geleden. Zo zijn best gedaan om zo gezond mogelijk te blijven.

Van: katinka ruys <lievekaat@live.nl>

Verzonden: zondag 7 juni 2020 14:50

Onderwerp: Bezoek en zorg Geesterheem

Geachte....

Ik heb begrepen dat u de locatiemanager bent en dat ik bij u vragen/klachten kan neerleggen o. a. met betrekking tot versoepeling van (tijdelijke!) regels.

Ik ben blij dat ik mijn vader inmiddels een paar keer 'in het echt' heb gezien - zonder raam ertussen - al is er bij het tuinbezoek evengoed nog 4 meter afstand. Wie heeft die afstand bedacht?

Het blijft voor mij echter alsof ik een gevangene kom bezoeken en in feite is dat ook zo.

Mijn zorg nu is de onduidelijkheid over wanneer het gewone leven eindelijk weer opgepakt kan worden: wandelen, gezelligheid, knuffelen, privacy...

Ook over het feit, dat hij hoognodig de extra zorg van een kaakchirurg/tandarts behoeft en ik verneem dat degene die mijn vader zou moeten behandelen, wel mag komen, maar er voor kiest om dat niet te doen. Mijn vader heeft al van voor de crisis last van zijn onderkaak en dat bemoeilijkt voor hem ook het praten. Er is destijds ook een afspraak geregeld, die geen doorgang heeft gevonden.

Ik had begrepen dat zorg van buitenaf weer toegelaten kan worden, maar nu hoor ik dus dat zorgverleners toch nog niet komen.

Het valt ook slecht aan mijn vader uit te leggen, waarom het allemaal zo lang duurt en ik voel me daarin als dochter (en overigens ook als lid van de samenleving) erg machteloos.

Ik hoop dat u mij wat meer duidelijkheid kunt geven en hoe u uw invloed kunt inzetten om de verdere versoepeling te bespoedigen en in te zetten op wegnemen van het nogal starre regime en gebrek aan flexibiliteit.

Het heeft allemaal al veel te lang geduurd.

Ik heb uit uw brief van 4 juni begrepen, dat er feitelijk deze komende week nog weinig verandert.

Op 15 juni moeten de verzorgingshuizen weer bezoek toelaten, sprak Hugo de Jonge. Ik hoor in de omgeving dat mensen uit de zorg dat nog niet weten.

Daarom ben ik bang dat er toch weer met argumenten, die al lang niet meer geldig zijn, stagnatie gaat optreden.

Kortom, kunt u mij vertellen, hoe u uw beleid gaat voeren in aanloop naar en vanaf 15 juni in Geesterheem?

Ook nog een positieve noot: vandaag (7 juni) met mijn beide zussen onder de paraplu bij het raam gezeten, met telefoon. Heerlijk gezongen en ook echt contact kunnen hebben. Mijn vader genoot ervan! En wij ook.

Des te meer reden om erop te kunnen vertrouwen, dat de versoepeling snel kan worden voortgezet. Dat mijn vader ook zijn andere kinderen binnenkort van nabij mag begroeten.

Met veel belangstelling voor uw antwoord,

Vriendelijke groet,

Katinka Ruys

Van: -----

Verzonden: woensdag 10 juni 2020 12:20

Aan: 'katinka ruys'

Onderwerp: RE: Bezoek en zorg Geesterheem

Dag Mevrouw Ruys,

Dank u wel voor u mail. Ik begrijp u vragen en zorgen.

U heeft gelijk als u zegt dat verzorgings- en verpleeghuizen langzaam weer ontsloten worden, wij doen er alles aan om dit op een goede en veilige manier te laten verlopen. Elke situatie binnen een huis is anders en vraagt maatwerk. Geesterheem is een wat oude locatie waarin bijvoorbeeld de situatie op de boven verdieping anders is dan beneden. Beneden kunnen bezoekers via de schuifpui naar binnen in de appartementen bijvoorbeeld.

Ik probeer met alle mensen binnen Geesterheem de familie, via de eerste contactpersonen iedereen zo goed mogelijk te informeren, ik denk dat een deel van u vragen bekend zijn bij de eerste contactpersoon van uw vader. Wellicht is het een goed idee met hem nog eens goed te kijken naar de plannen zoals die er nu liggen.

In grote lijnen is er bezoek mogelijk door 1 vast contact persoon, deels kan dat op de appartementen, deels in het winkeltje. Binnenkort mogen meer bezoekers komen, wel volgens regels in afspraak via Wilma, zorgverleners en ondersteunende diensten krijgen steeds meer toegang, voor een deel moet ik daar toestemming voor geven. We zijn ook bezig om de vrijwilligers deels toe te laten.

Ik neem Isabella mee in de mail wisseling zij is immers de EVV van u vader.

Ik hoop dat ik een deel van uw vragen heb kunnen beantwoorden, ik heb alle begrip voor u z vragen en zorgen en ook ik hoop dat we er met elkaar voor kunnen zorgen dat het leven weer op een veilige manier normaal kan worden.

Met vriendelijke groet,

Van: katinka ruys

Verzonden: maandag 28 september 2020 16:27

Onderwerp: mondkapjes op in Geesterheem

Beste Yvonne,

Ik stuur u als nieuwe locatiemanager deze e-mail, waarin ik mijn zorg wil uitspreken.

Tot mijn verbijstering heb ik de brief gelezen, die ik vandaag binnen kreeg over de aanpassingen in Geesterheem.

Ik heb mij vanaf half maart al uitgesproken – tevergeefs – over de onmenselijke regels. Helaas betekende dit niet dat ik het juiste voor mijn vader, die daar woont, kon doen. Ik kon niet anders dan meegaan in het beleid, want er werd veel geïnvesteerd in controle. Ik weet echter dat de verzorgenden hun uiterste best hebben gedaan om de contacten toch op andere manieren te laten plaatsvinden.

Na 3 maanden afstand werden eindelijk de deuren weer geopend voor familie. De lockdown is voor veel bewoners in verzorgingstehuizen in het algemeen een traumatische periode geweest. Gelukkig kwam dit inzicht ook door bij mensen die het beleid bepaalden. Er werd dan ook gezegd: dit nooit meer!

Mocht er ooit weer een 'uitbraak' komen, dan zou dat regionaal, zelfs lokaal worden opgepakt.

Vervolgens werden er veiligheidsregio's ingesteld. Daardoor werd het weer niet mogelijk, dat mensen in de zorg op hun gezonde verstand mochten vertrouwen en inderdaad de eventuele problemen regionaal, liefst lokaal zouden gaan oplossen.

Vandaag heb ik gemeld dat een mondkap dragen voor mij de 'limit' is. Ik wil graag binnenkort weer gewoon naar binnen kunnen bij mijn vader. Daarom hoop ik dat jullie gauw de plicht weer opheffen, zeker gezien het feit dat er niemand ziek is in Geesterheem, dus de maatregel is volkomen onterecht. Waar ik huiverig voor ben, is dat jullie de maatregel voortzetten, ook al is die niet meer nodig. Het is nu al niet nodig. Zo ging het ook bij de quarantaine van maart. Er is in die eerste 6 weken niets geconstateerd en toch werd de lockdown nog eens 7 weken voortgezet.

Heel erg dat er wordt verwezen naar het groeiend aantal coronabesmettingen. Voorzover jullie daarvan nog niet op de hoogte zijn, wat ik me nauwelijks kan voorstellen, wil ik jullie wijzen op het feit dat het aantal tests uitermate is verveelvoudigd en dat je daarom alleen al, niet van een toename kunt spreken. Dat verklaart de "groei van het aantal 'besmettingen'".

Er is gebleken dat veel uitslagen vals positief zijn. Bovendien betekent een positieve uitslag niet dat je besmet bent. En als je al besmet zou zijn wil dat nog niet zeggen dat je er ziek van wordt. Het grootste aantal mensen heeft milde klachten. Ook wordt bij veel van de tests zogenaamd 'restmateriaal' gevonden, wat volgens mij wil zeggen, dat die mensen ziek zijn geweest zonder klachten of met milde klachten. Maar op de site van de RIVM wordt dat vast wel goed uitgelegd.

Daarom moet je bij dergelijke rigoureuze maatregelen wel een heel goed argument hebben. In maart viel het beleid nog te verklaren. Toen was er nog veel onduidelijk over het virus. Maar iedereen die buiten de mainstream media om onderzoek deed, heeft al veel ontdekt. Ook het RIVM zelf geeft aan dat mondkapjes (buiten die voor het zorgpersoneel op de IC- de medische mondkapjes) totaal geen zin hebben. Sterker nog: er zijn aanwijzingen dat het eerder ongezond is om ze te dragen dan dat het bijdraagt. Datzelfde geldt voor het ontsmettingsmiddel in flesjes.

Een belangrijke vraag die ik nu ga stellen: zijn jullie zelf bang voor het virus? Of zijn jullie vooral bang om 'on gehoorzaam' te zijn en je baan te verliezen? Dit is namelijk iets wat ik van meerdere mensen die in de zorg werken, heb gehoord.

En een andere belangrijke vraag: wanneer houdt het op? Wanneer houdt dit op? Vragen jullie je dat ook nooit af? Willen jullie zo verder? Merken jullie dat het niet meer over gezondheid gaat, maar over controle? Eerst was het (in maart) wachten op een 'flattende curve' m.b.t. de IC-bedden. Toen dat al eind april het geval was, duurde het toch nog 6 weken voordat de quarantaine werd opgeheven.

En al heel snel werd het doel bijgesteld naar: als we maar een vaccin hebben. (Inmiddels is overigens eindelijk ook gemeld dat het medicijn HCQ, waar zoveel over te doen is geweest en dat verboden werd (waarom?), nu niet meer verboden is...dergelijk nieuws komt niet in de mainstream media terecht)

Weten jullie ook, dat het wettelijk eigenlijk helemaal niet mag, mensen hiertoe verplichten? Quote: (Wim Voermans, hoogleraar staatsrecht aan de Universiteit Leiden) "de mondkapjesplicht is in strijd met artikel 10 van de Nederlandse Grondwet" (deze gaat op het recht op persoonlijke levenssfeer).

Tenslotte: als je blijft, laat je niet leiden door angst. Angst houdt je niet in leven of gezond, integendeel.

Er verandert niets ten gunste van de zorg en/of bewoners van verpleeghuizen als er niet 'van onderaf', bij jullie dus aan de bel wordt getrokken. Sluit je aan bijvoorbeeld bij de artsen en wetenschappers die een brandbrief aan de tweede kamer hebben geschreven of verdiep je in de inhoud van die brief.

Ik ben gealarmeerd door het feit dat er kennelijk niet meer genoten mag worden, het was in ieder geval niet voor lang, al vanaf juli werd alweer paniek gezaaid voor een 'tweede golf'. En dat daar nu, lijkt het, op wordt voorgesorteerd. Amper bekomen van de drie maanden.

Ik wens jullie van harte heel veel wijsheid toe en als je in deze brief maar een klein stukje herkent van je eigen twijfel, doe er dan iets mee ten gunste van iedereen. Ga het gesprek aan met elkaar. Laat iedereen zijn mening uiten zonder angst voor

vervelende consequenties. Want ik schrijf deze e-mail niet alleen voor mezelf, maar vooral voor mijn vader en andere bewoners en ook voor jullie.

Wat was de eerste regel ook alweer destijds in maart? Bij klachten blijf je thuis.... Zou dat niet gewoon genoeg zijn?

Met vriendelijke groet,

Katinka Ruys

Beste Katinka,

In Geesterheem zijn we Corona vrij. En dit willen we graag zo houden. We zullen er alles aan doen om onze bewoners en ook jouw vader te beschermen.

We houden ons als ViVa! Zorggroep aan de regels die de RIVM streng adviseren.

Dus 1,5 meter afstand van elkaar, bij nauw contact een mondkapje en bezoekers van buiten een mondkapje bij betreden van de locatie.

Gelukkig zijn we niet in Lock down, maar willen we wel voorzichtig zijn. Vandaar het contactonderzoek, registreren en verplicht mondkapje bij betreden van de Locatie.

Op deze manier hopen we Corona buiten te houden, anders is het niet te overzien, dit weten we uit ervaring op andere locaties.

Inmiddels heb ik ook kennis gemaakt met Rob, je broer. Hij is 1e contactpersoon, dus ik zal hem wel regelmatig spreken en op de hoogte houden. Mochten er bijzonderheden zijn, dan stellen we hem ook op de hoogte uiteraard.

Hopende u wat gerust te stellen, waarom we op deze manier hier mee omgaan.

Met vriendelijke groet,

Van: katinka ruys

Verzonden: donderdag 24 december 2020 13:50

Onderwerp: persoonlijk gesprek

Beste Yvonne,

Ik wil bij deze graag een vrijblijvend gesprek met je aanvragen en hoop dat je je daarvoor open wilt stellen. Ik zou het daarbij graag willen hebben over de redenen van (het in stand houden) van de maatregelen, die in Geesterheem gelden. Ik heb een hoop vragen en kan eventueel ook informatie geven aan jou.

Als het kan liefst nog dit jaar.

Met vriendelijke groet,

Katinka Ruys

Sent: Tuesday, December 29, 2020 7:41:49 AM

Subject: RE: persoonlijk gesprek

Goedemorgen Katinka,

Bedankt voor je aanbod, maar ik ga geen beleid van ViVa! Zorggroep met je bespreken.

We hebben ons door het RIVM geadviseerd, te houden aan de regels en dit is om een ieder die in Geesterheem woont te beschermen.

Verder als het om de gezondheid van je vader gaat, bespreken we dit met je broer, die daarna zorgt dat dit verder gecommuniceerd wordt binnen jullie familie.

Goede jaarwisseling.

Met vriendelijke groet,

....

Van: katinka ruys

Verzonden: dinsdag 29 december 2020 13:09

Onderwerp: Re: persoonlijk gesprek

Beste Yvonne,

Het gaat veel verder dan 'de gezondheid van mijn vader'. Heel jammer dat je niet in gesprek wil. Het gaat over terugkomen van de gezelligheid in Geesterheem, over echt contact. Over een waardevolle oude dag voor de mensen als speerpunt i.p.v. coronavrij blijven. (Wat ze overigens al die maanden al waren).

Ik ga me verdiepen in waar deze kortsluiting op gebaseerd is. Ook in de stelligheid, dat jullie de richtlijnen van het RIVM volgen, aangezien na de vorige lockdown is gezegd, dat dit niet meer mocht gebeuren en de problematiek rond de 'pandemie' regionaal, zelfs lokaal zou worden opgepakt.

Heel jammer, dat je niet deze kans grijpt om voor transparantie te zorgen of in ieder geval hiertoe bereidheid toont.

Ik wens jou ook een goede jaarwisseling en vooral goede voornemens voor een vreugdevol nieuwjaar, waarin weer veel werk- en woonplezier en gezondheid voor alle verzorgsters en bewoners in Geesterheem, waaraan jij uiteraard kan bijdragen.

Ik wens je een mooie start in 2021 en veel moed en wijsheid.

Gek, ik weet niet eens hoe je eruitziet....

Met vriendelijke groet,

Katinka Ruys

Uitgeest, 6 januari 2021

Beste huisartsen,

Wij, als bezorgde burgers van Uitgeest, zien met lede ogen de ontwikkelingen aan, die er gaande zijn met betrekking tot de mondkapjesverplichting, de afschaling van de reguliere zorg en nu, vooral, de (op handen zijnde) grootschalige vaccinatiecampagne.

We maken ons enerzijds zorgen, omdat we geen zicht hebben op wat jullie als huisartsen weten over de vaccins, over de campagne, anderzijds omdat we ons afvragen in hoeverre jullie de cliënten gaan informeren. Wat weten jullie over de schade bij het dragen van mondkapjes en over het (on)nut ervan. Wat over de soorten vaccins en de gunstige en/ of ongunstige effecten ervan. Zijn jullie op de hoogte van de door de NHG goedgekeurde werkzame medicatie tegen Covid-19 en van de boodschap van het Artsen Covid Collectief ?(zie de lijst artsen groepen tegen coronamaatregelen hierboven). We verwijzen graag naar deze bijlage en ook naar de links hieronder.

Heel graag zouden wij van jullie informatie krijgen over hoe jullie erin staan sinds maart 2020 en hoe jullie denken over hetgeen zich in rap tempo ontwikkelt met betrekking tot het uitzetten van de vaccins.

Ook willen we vragen in hoeverre jullie bereid zijn met ons mee te denken over hoe we de burgers uit de angst kunnen krijgen en hoe de informatie die zij niet tot hun beschikking hebben - wat o.i. wel noodzakelijk is - bij hen terecht kan komen. Wij denken dat jullie als huisartsen daar een grote, positieve rol kunnen innemen.

Rest ons de hoop te uiten, dat jullie spoedig (inhoudelijk) reageren op deze e-mail en aan transparantie zullen bijdragen. Wij zijn bereid een gesprek te voeren in vervolg op deze e-mail.

Met vriendelijke groet,

.....

Leiderdorp
22 mei 2021

Voorgelezen en ondertekend,

.....

Catharina Anna Theresia Ruys

.....

Drs. Pieter Kuit